

HEG

 Česká televize

 UP&UP

program
financovaný
program
filmové
pobídky

ústecký kraj

 fkūk

 Spolufinancováno
Evropskou unií

Ministerstvo životního prostředí

 Karlovarský
kraj

HEC

Nová šestidílná minisérie České televize

Premiéra 25. října 2026 na ČT1

Když v pohraniční vesnici Kouty shoří dřevěný kostel, naruší to křehkou rovnováhu místní komunity. V ohořelých troskách je nalezeno tělo a mezi obyvateli začíná sílit nedůvěra. Kriminalistka Alena se po letech vrací z města, aby pomohla s vyšetřováním, zároveň však musí čelit vlastní minulosti i komplikovanému vztahu s matkou, kterou kdysi opustila. Místní farář Vojtek zápasí s pocitem viny a pozornost vesnice se stále více obrací k tajemné rodině Majewských, jejíž náboženské přesvědčení rozděluje místní víc, než jsou ochotni připustit.

Hec vypráví o lidech, kteří jsou nuceni postavit se pravdě – i když to může zničit vše, na čem dosud stavěli své životy.

Jedné horké srpnové noci se parta teenagerů vyhecuje a jeden z nich se rozhodne zapálit dřevěný kostel z 16. století. Ten pak skutečně lehne popelem. Ztráta památky i nesmyslnost žhářského činu komunitou otřesou, navíc druhý den se na spaleništi najdou lidské ostatky. Zpočátku na první pohled jasný případ začíná dostávat trhliny a počet lidí, kteří mohli mít motiv zbavit se mrtvého pod kostelem, začne narůstat. Ústřední postavou vyprávění je kapitánka Alena Kočí, která i přes prvotní nesouhlas dostává případ na starosti. Musí proniknout zpět do místní komunity, ze které kdysi odešla, a postupně odkrýt vztahy a motivace, které k nešťastné události vedly. Paralelně s případem řeší i svůj soukromý život, který poslední roky odsouvala kvůli práci. Musí se rozhodnout, jak se postarat o svou stárnoucí matku, a zároveň potřebuje zjistit, které lidi ve svém životě chce a potřebuje, a které ne. Základem vyprávění je detektivní linka, v rámci které se Alena snaží

zjistit, kdo a proč kostel zapálil. Důraz je kladen na mezilidské vztahy a dopad, který má žhářský čin na místní komunitu. Spolu s vyšetřo-

vací linkou pak sledujeme i Alenino rodinné drama, jehož katarze se kryje s vyřešením případu.

TVŮRČÍ ŠTÁB

Scénář a režie: Michal Samir

Námět: Iva K. Jestřábová

Producenti: Up&Up production – Monika Schwarcz, Jan Schwarcz

Kamera: Jakub Dvorský

Střih: Jan Daňhel

Zvuk: Peter Hilčanský a Tomáš Zúbek

Dramaturgyně ČT: Alena Prokopová, Tereza Dusová

Výkonní producenti ČT: Kateřina Popovičová, Jiří Vlach

Kreativní producentky ČT: Tereza Polachová, Alena Müllerová

OBSAZENÍ

- Petra Hřebíčková – Alena Kočí
- Juraj Loj – Pilný
- Stanislav Majer – farář Vojtek
- Milena Steinmasslová – matka Aleny
- Jan Hájek – Milan
- Magdaléna Borová – Helena
- Jana Plodková – Lada Kotasová
- Vasil Fridrich – Rudolf Kotas
- Jaromír Dulava – Majewski
- Jaroslav Plesl – Jakub Roziański
- Tomáš Jeřábek – Španer
- Prokop Zach – Tomáš Kotas
- Tomas Sean Pšenička – Radek
- Klára Kitto – Adéla Kotasová
- Petr Uhlík – Ibyn Svatov
- Darija Pavlovičová – Markéta Majewská
- Tadeáš Moravec – Jan Majewski
- Jiří Spišák – Adam Majewski

a další

KLÍČOVÉ CITACE TVŮRČÍHO TÝMU

„Šestidílná kriminální minisérie Hec režiséra Michala Samira je syrovým dramatem zasazeným do uzavřeného prostředí severomoravského pohraničí. Nečekaná tragédie odhaluje staré křivdy, skryté konflikty i dávno potlačená tajemství. Tvůrci série charakterizují jako rodinné drama s prvky neowesternu – příběh o vině, víře, mlčení a ceně, kterou lidé platí za svá rozhodnutí.“

— **Tereza Polachová, kreativní producentka České televize**

„Cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly. I o tom vypráví Hec. Nejde jen o vyšetřování zločinu, ale především o pečlivě vystavěné rodinné drama. Dotýká se ztráty důvěry, víry v Boha i víry v život, střetu generací a situací, kdy rodiče chybují nebo své děti chrání za každou cenu. Všichni se zde musí vyrovnat s minulostí, aby mohli jít dál.“

— **Monika Schwarcz, producentka (Up&Up production)**

ZAJÍMAVOSTI

ZAJÍMAVOSTI ZE ZÁKULISÍ

- Kostel, který je v seriálu vyšetřovacím i vizuálním centrem příběhu, tvůrci pro natáčení skutečně postavili v Krušných horách – stavba trvala tři měsíce, shořel během jediného natáčecího dne.
- Interiéry hořícího kostela se natáčely na Moravě, exteriéry v česko-polském pohraničí – tvůrci schválně hledali lokace vzdálené od velkých měst.
- Při natáčení scény požáru se neplánovaně přepálilo ocelové lano jistící věž kostela – šlo o reálné riziko, které nikdo nečekal, a celá scéna se natáčela na jeden pokus.
- Stanislav Majer si pro roli faráře Vojtka nechal oholit hlavu.
- Jaromír Dulava, který hraje fanatického patriarchu rodiny Majewských, pochází z vesnice Hnojník, z kraje ve kterém je usazen i Hec.
- Tomas Sean Pšenička se kvůli roli Radka naučil jezdit na koni.
- Scénu porodu hříběte nešlo naplánovat – štáb čekal několik týdnů, aby mohl zachytit skutečně čerstvě narozené hříbě.
- Projekt vznikl celkem pět let, samotné natáčení šesti dílů trvalo tři měsíce.

Michal Samir

Režisér

Čím vás projekt Hec zaujal natolik, že jste se rozhodl jej režírovat?

Projekt mi byl nabídnut už ve fázi námětu, který vznikl společně s Ivou Jestřábovou. Okamžitě ve mně zarezonoval, protože pocházím z česko-polského pohraničí, z kraje, který je tomuto příběhu velmi blízký. Jsou to místa plná silných lidských osudů, samoty a tajemství. Od dětství mě fascinovalo přemýšlet nad tím, kdo žije za zavřenými dveřmi odlehlých stavení a jaké příběhy se tam odehrávají. Právě tato atmosféra je pro Hec naprosto zásadní.

Seriál propojuje detektivní zápletku s rodinným dramatem. Co pro vás bylo při vyprávění nejdůležitější?

Detektivní linka je samozřejmě motorem příběhu – diváci budou postupně odhalovat, kdo stojí za tragickými událostmi a jak spolu jednotlivé stopy souvisejí. Mě ale nejvíce zajímali lidé a jejich vzájemné vztahy. Právě postavy, jejich

minulost, rodinné vazby a tajemství dávají celému příběhu hloubku. Prostředí pohraniční vesnice není jen kulisou, ale aktivní součástí vyprávění.

V seriálu se představuje řada herců v rolích, které se výrazně liší od jejich obvyklých charakterů. Byl to záměr?

Ano. Chtěl jsem, aby diváci viděli známé herce v úplně nových polohách. Petra Hřebíčková ztvárňuje velmi náročnou dramatickou roli, Jaromír Dulava hraje náboženského fanatika, Stanislav Majer se představí jako kněz. Každá z postav v sobě skrývá něco nečekaného a postupně odhaluje další vrstvy příběhu.

Čím se podle vás Hec odlišuje od ostatních českých detektivních seriálů?

Byl bych rád, kdyby diváci nepřistupovali k Hecu jako k další televizní detektivce. Je to především příběh

lidí, jejich vztahů a tajemství, která si nesou. Detektivní případ je důležitý, ale stejně podstatné jsou osudy jednotlivých postav. Seriál chce po divákovi určitou trpělivost a pozornost, ale věřím, že se mu za to odmění.

Příběh pracuje s velkým množstvím postav a dějových linek. Jak náročné bylo udržet jejich vyprávění přehledné?

Psaní podobně vrstevnatého příběhu je vždy týmová práce. Scénář postupně prochází mnoha diskusemi a připomínkami, které pomáhají jednotlivé linky zpřehlednit a udržet jejich rytmus. Díky spolupráci s kreativní producentkou Monikou Schwarcz a producentkou České televize Terezou Polachovou vznikl příběh, který si zachovává svou komplexnost, ale zároveň diváka vede tak, aby se v něm mohl postupně orientovat.

Monika Schwarcz

Producentka UP&UP

Na první pohled je Hec detektivka. Čím podle vás skutečně je?

Hec není jen klasická detektivka. Je to příběh o tom, jak jedna tragédie rozloží celou komunitu. Všechno začíná požárem dřevěného kostela z 16. století, pod jehož troskami jsou nalezeny lidské ostatky. Zdánlivě nesmyslný čin ale postupně odhalí všechno, co lidé roky skrývali. Každý něco tají, každý má svůj důvod mlčet a každý se může stát podezřelým. Divák tak neřeší jen otázku, kdo zapálil kostel, ale neustále přehodnocuje, komu vlastně věří.

Petra Hřebíčková působí v hlavní roli velmi přirozeně. Byla od začátku vaší první volbou?

Ano. Petra byla součástí Hecu ještě dřív, než vznikl samotný scénář Michala Samira. Vlastně byla v seriálu dřív, než o něm Michal vůbec věděl. Od samého začátku právě Petra byla Alena Kočí, a nikdy jsme neuvažovali o jiné představitelce. Kdyby Petra roli Aleny nevzala, myslím, že by Hec vůbec nevznikl.

Čím se Hec odlišuje od ostatních českých kriminálních seriálů?

Myslím, že tím, že se nesnaží diváka šokovat za každou cenu. Napětí nevzniká z akčních scén ani efektních zvratů, ale z toho, že postupně poznáváte svět, ve kterém má téměř každý co skrývat. A právě ve chvíli, kdy si myslíte, že už víte, jak všechno bylo, přijde informace, která celý příběh převrátí. Od začátku jsme také chtěli obsadit herce do rolí, ve kterých je diváci ještě neviděli. Stanislav Majer si kvůli roli faráře Vojtka dokonce oholil hlavu a za jedno z největších překvapení v obsazení považuji Jaromíra Dulavu v roli fanatického Majewského.

Na co budete z natáčení vzpomínat nejvíc?

Určitě na kostel. Protože je požár dřevěného kostela z 16. století klíčovou scénou celého seriálu, postavili jsme si ho pro natáčení v Krušných horách. Stavěl se celé tři měsíce a během několika minut lehl popelem. Byl to neuvěřitelný pocit sledovat, jak obrovské množství práce zmizí během jediného natáčecího dne. Interiéry kostela jsme pak natáčeli na Moravě. Stejně výjimečné bylo i natáčení porodu hříběte. Tu scénu nešlo naplánovat podle harmonogramu. Několik týdnů jsme čekali na správný okamžik a celý štáb byl připravený vyrazit, abychom mohli zachytit skutečně čerstvě narozené hříbě. Jsou to detaily, které podle mě dávají seriálu autenticitu i obrazovou sílu.

Proč myslíte, že by měl Hec diváky zaujmout právě teď?

Žijeme v době, kdy si velmi rychle vytváříme názory a stejně rychle soudíme druhé. Hec připomíná, že skutečnost bývá mnohem složitější. Nikdo není jen obětí nebo viní-

kem a za každým rozhodnutím je příběh, který není na první pohled vidět. Věřím, že právě proto může být Hec aktuální zrovna dnes. Je to zároveň mimořádně ambiciózní projekt, který vznikl pět let a jehož samotné natáčení trvalo tři měsíce.

Co byste si přála, aby si diváci po posledním dílu odnesli?

Samozřejmě budu ráda, když je seriál udrží v napětí až do samotného konce. Ještě víc bych si ale přála, aby v nich zůstal pocit, že nic není černobílé. Žádná z našich postav nemá zlé úmysly – naopak. Snaží se chránit své blízké, napravit chyby nebo udělat správnou věc. Jenže právě jejich rozhodnutí spustí události, které už nejdou vzít zpátky. A jak se říká, cesta do pekel je dlážděná dobrými úmysly. Doufám, že si diváci po posledním dílu neodnesou jen odpověď na otázku, kdo zapálil kostel, ale budou ještě dlouho přemýšlet o tom, jak by se v podobné situaci zachovali oni sami.

Tereza Polachová

Kreativní producentka České televize

Jak jste se k Hecu dostala?

Hec znám z doby, kdy jsme v České televizi nebyli ani on, ani já. Producenti z Up&Up Production Monika a Honza Schwarczovi mě tehdy oslovili kvůli dramaturgii a dali mi přečíst první díl. Úplně mě pohltil, do příběhu jsem se dostala hned od první stránky a čtení mě opravdu bavilo. Pak mě osud zavál do České televize a k projektu jsem se vrátila v jiné roli.

K projektu jste se vrátila po letech a z jiné pozice. Změnilo se tím, proč jste ho chtěla dostat na obrazovku?

Nezměnilo. Hec je neowestern, žánr, který v České televizi běžně nepotkáte. A myslím si, že úlohou České televize je přinášet divákům nová témata i nové žánry.

Seriál propojuje kriminální případ s výraznou náboženskou linkou. Která z nich pro vás byla podstatnější?

Kriminální linka je důležitá, ale moji pozornost nejvíc přitáhla ta náboženská, protože je v Hecu velmi silná. Záleželo mi na tom, aby jí rozuměli i diváci, pro které víra není součástí života. U převážně ateistického publika to není samozřejmost.

Hec napsal a zrežíroval Michal Samir. Proč byl pro tenhle příběh tím pravým?

Hec stojí na atmosféře a na tom, co postavy neřeknou nahlas. Michal ten svět vymyslel, a tak přesně věděl, co má každá scéna unést. Při natáčení to hledal znovu, s herci a v konkrétní krajině, a nic se po cestě neztratilo. Pro neowestern, kde hodně dělá krajina a ticho, je to velká výhoda.

Petra Hřebíčková

Kapitánka Alena Kočí

Jakým člověkem je vaše kapitánka?

Velmi poznamenaná svým osudem i tím, co prožila, takže i tím, co vlastnosti člověka nějakým způsobem mění. V první řadě mě napadá, že je velmi silná, jelikož nezůstala v roli oběti, ale naopak svou vlastně nepřijemnou nebo těžkou situaci představila v to, že se zaměřila na práci, ve které je podle mě skvělá. Je to takový pitbul. Někdy působí až chladně, nepřístupně a možná i tvrdě, ale pod slupkou skrývá strašně moc emocí.

Dala jste jí něco ze sebe?

Určitě. Všichni herci dáváme nějaké vlastnosti ze sebe a já si myslím, že jsem si v podstatě při natáčení užívala nějaký útěk do samoty, protože v samotě umím být, přestože jsem velmi komunitní člověk. Ale jsou situace, kdy se člověk cítí jako vlk samotář a má schopnost být i na sebe tvrdá a možná cítit potřebu najít pravdu a poctivost.

Konzultovala jste svou roli s profesionálními kriminalisty?

Velice lehce jsem konzultovala. Ale hodně jsem poslouchala různé podcasty nebo rozhovory s různými velícími šaržemi a lidmi z policejního prostředí, a to pro mě bylo velmi přínosné, protože jsem si uvědomila, že asi opravdu jakákoliv profese, která člověka fascinuje, je jeho vášní. Já to tak mám s herectvím a vyšetřovatelé a policisté to nemají jinak. Často mi vyprávěli, jak nadřízení kolikrát nemůžou dostat své kolegy vůbec z placu a musí je nutit, aby šli spát, protože ti, dokud případ nevyřeší, jsou jako šelmy a nedokážou si dopřát odpočinek. Samozřejmě jsem se zamýšlela i nad tím, že působí jinak, když je žena v profesích, které jsou dlouhodobě přiřazovány spíše mužům. Myslím, že působí silněji, chladněji

a okolí se jich možná i víc bojí. Pro okolí je obecně nepříjemnější, když je nějaká žena takhle silná.

Jak jste se popasovala s polštinou, která vaši Alenu provází? Protože to asi nebylo úplně jednoduché.

Já jsem té polštiny zase neměla tolik, takže to pro mě nebylo tak těžké, a tak zásadní, ale i těch pár vět jsem samozřejmě konzultovala. Oslovila jsem svou známou, která se mi nějaký čas věnovala, protože jsem nechtěla, aby to znělo nějak směšně.

S režisérem Michalem Samirem jste spolupracovala poprvé? Jaké to bylo?

Poprvé a bylo to skvělé, protože on je klidná síla, přesto má silnou autoritu. Když je potřeba, tak si to na place umí srovnat, ale velmi lidsky a laskavě a vychází především z herce. Vždycky přijde v ten správný moment a pokud to není ještě ono, dokáže připomenout, co je v té situaci tím nejdůležitějším, co daná postava prožívá. Umí herci pomoci na roli nahlédnout ještě jakoby z jiné perspektivy, pokud to nevidí úplně přesně. Velmi jemně vždy navede a nebojí se výraznějšího herectví, což mě bavilo. Přestože chtěl, aby to bylo velmi civilní a přitom autentické, tak se nebál emocí.

Milena Steinmasslová

Matka kapitánky Aleny

Vaše postava Marie žila mnoho let sama v malé vsi. Jak vnímáte její celoživotní lpění na zažitých věcech a tradicích?

Respektuju to. Někdo má toulavé boty. Marie ne. Marie je ráda ve světě, který zná, kterému rozumí, ve kterém má svoje pevné místo, ke kterému patří. To vůbec není špatný životní postoj.

Čím vás zaujal Hec?

Ten příběh není tuctový. Okamžitě mě nenapadnou variace, které už jsem viděla, takže tím asi nejvíc.

V seriálu ztvárňujete matku kapitánky Kočí. Jaká byla Petra Hřebíčková dcera?

Jako dcera nic moc, jako kolegyně to pro mě bylo nesmírně příjemné setkání, protože ne vždy, když se setkáte s někým v podstatě až v první natáčecí den, kdy figury už mají za sebou velký kus života a vy se vidíte poprvé, se může stát, že se vzájemné energie neprotnou. Ne proto, že jeden je horší a jeden lepší, prostě se neprotnou. A já musím říct, že Petra je tak laskavý a otevřený člověk, že jsem vklouzla do té komunikace úplně bez sebemenšího problému. Takže to bylo fajn.

Měla jste při práci na Marii konkrétní vzor nebo inspiraci?

Dalo by se říci, že ano, ale je to velmi osobní.

Ke kterým divákům bude podle vás Marie nejvíc promlouvat?

Možná k ženám s podobnou zkušeností. Tam bude asi nejvíc styčných bodů. Nebo k někomu se stejnou nebo počínající zdravotní zkušeností. Ale asi bude nejdůležitější, jak bude promlouvat příběh, ne jeho jednotlivé figury, k divákům. Na tom by mi záleželo nejvíc.

Stanislav Majer

Farář Vojtek

Co vás na scénáři zaujalo?

Především jeho čtivost a obrazotvornost. Okamžitě mě to pohltilo, přečetl jsem to na jeden zátah a v hlavě jsem hned velmi živě viděl ten fascinující svět, který Michal Samir společně s Ivou Jestrábovou vytvořili. Jejich postavy jsou vrstevnaté, mnohoznačné a autentické. Jejich vztahy jsou rozbité a plné dramatu. A svět, ve kterém se vše odehrává – ta lokace – jako by byla jednou z postav.

V seriálu Hec představujete faráře, který je čerstvě převelen do vsi, jež si zakládá na své uzavřenosti. Co by měli diváci vědět o vaší postavě?

Je to pozorovatel. Zároveň člověk, který se tak trochu ztratil a teď znovu hledá pevnou půdu pod nohama. Stejně jako spoustu dalších postav se cítí být v nějakém společenství, ale přesto sám. A stejně tak zjišťuje, že před sebou samým a svou minulostí není úniku. Nese si svou vinu a zřejmě i trauma. Přichází zvenčí a ocitá se v prostředí, kde mají všichni pocit, že všechno funguje trochu jinak, podle jejich vlastních pravidel. Snaží se být otevřený, naslouchat a přistupovat ke svému poslání poctivě, ale postupně zjišťuje, že pod povrchem je mnohem víc, než se na první pohled zdá.

Kvůli roli jste si musel zcela oholit hlavu. Odkud se vzal tento podnět?

Režisér s touto představou přišel hned na začátku ještě na prvním kole castingu – a stejně jako po celou dobu natáčení – přesně věděl, co chce. Já jsem se zpočátku trochu cukal. Ne snad proto, že bych nebyl ochoten si oholit hlavu, ale přišlo mi, že to není výkladově úplně správně, měl jsem dojem, že farář s touto vizáží fotbalového fanouška nemůže vzbuzovat důvěru v lidech, ke kterým chce promlouvat. Ale Michal Samir hledal něco, co faráře vizuál-

ně odliší a zároveň podtrhne jeho určitou asketičnost a soustředěnost. A zároveň něco, co bude dobře fungovat v té žánrové skládáčce newwesternu. Myslím, že to trefil.

Neztvárňujete stereotypní předobraz faráře, byla to pro vás herecky spíš výhoda nebo nevýhoda?

V tomto případě asi spíš výhoda. Vojtek řeší něco, co je mi blízké a čemu rozumím. Z Divadla Komedie jsem si zapamatoval, že herectví je vlastně nikdy nekončící pokoušení se o to, lhát, pokud možno co nejméně. Protože mám dojem, že lež je to vždycky. Tak snad jsem v tomto případě lhal méně, než kdybych měl hrát stereotypní předobraz faráře. Snad.

Děj je zasazen do Česko-polského prostředí, kde se lidé upírají k víře. Dovedl byste si představit život v podobně uzavřené komunitě?

Záleží na okolnostech, lokalitě a na sestavě. Myslím, že by to pro mě bylo složité. Nejsem typ, který by to vyhledával. Já sám jsem z vesnice zdrhnul hned, jak to bylo možné. Potřebuju různorodost a změnu. Na druhou stranu chápu, že v menších komunitách vznikají silnější vazby

a pocit sounáležitosti. Každé prostředí má zřejmě svoje plusy i své stinné stránky.

Jak se vám spolupracovalo s hereckými kolegy?

Moc dobře. Ale mám na mysli i spolupráci se všemi zúčastněnými. Mám dojem, že celý štáb, včetně herců a všech složek, vnímal, že vzniká něco jedinečného a byla tam cítit velmi silná kolektivní koncentrace. Myslím, že se sešla výborná parta lidí, kteří měli chuť společně tvořit. Což je pro podobný projekt důležité, protože ta energie na place se pak musí automaticky přenést i na obraz a celá ta práce jde tak nějak líp od ruky. Budu na tohle léto rád vzpomínat.

A jaká byla spolupráce s režisérem Michalem Samirem?

Michal přesně věděl, jakou atmosféru, jaký svět chce vytvořit, ale zároveň nechával hercům prostor, aby do postavy přinesli něco svého. Miluju jeho větu těsně před klapkou: „překvap mě“. Je to kombinace, která mi vyhovuje. Nebojím se hledat různé varianty a diskutovat o nich. Přitom má jasnou představu o celku.

Díky tomu herec cítí bezpečí a důvěru. Může tak být odvážnější a více si hrát a nabízet. Práce s ním je opravdu velká radost.

Proč by se měli diváci podívat na Hec?

Protože to prostě chcete vidět. Je to kino u vás doma. Je to velký, temný a expresivní drama s tlustými tahy v zemitých barvách pozdního léta. Natočené úžasnou a strhující kamerou Jakuba Dvorského. Uvidíte v tom hrát Petru Hřebíčkovou nebo Jaromíra Dulavu a spoustu dalších tak, jak jste je ještě hrát neviděli. A když se na Hec podíváte s otevřenou hlavou i srdcem, tak se vám odmění. Jako když si přečtete román a je vám líto, že už to končí. Myslím, doufám, věřím, že Hec dokáže překvapit a nabídně něco, co je v tvorbě České televize unikátní.

Jan Hájek

Milan

Je váš Milan cholerik?

No, nevím, jestli cholerik.

Přišlo mi, že je vaše postava vznětlivá, až cholerická.

Je to přítel postavy, kterou hraje Magdaléna Borová. A jak se zabydlel u ní, tak se i ve vesnici zabydlel do takového pocitu, že on je jakoby vůdcem vesnického lynče.

Jak se vám hrají psychologicky zajímavé postavy? Máte jich na svém kontě dost, baví vás?

Jak mi říkal kamarád, někdo to dělat musí... Ale vážně, je to zajímavé. To vám asi řekne každý herec, že je to zajímavější než nějaký hodný anděl. Po takových rolích jsem ale vždycky rád, když si v divadle zahraju například nějakou komičtější roli.

Jak rychle dokážete svou postavu opustit, vystoupit z ní?

Člověk se musí soustředit, aby z ní nevystupoval. Ale není to zas něco, co by mě úplně stravovalo.

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Michalem Samirem?

Mám velkou radost, že si na žánru neowesternu dal hodně záležet. Mám to rád, takže lidi, kteří to mají rádi, si myslím pošmáknou. A navíc, Michal moc dobře ví, co chce od herců. A to je samozřejmě vždycky paráda. Takže mě moc těšilo s ním pracovat.

Magdaléna Borová

Helena

Jak vzpomínáte na natáčení?

Sešla se na něm velice kvalitní herecká parta, ve které jsem se znovu potkala se svými kolegyněmi Janou Plodkovou a Milenou Steinmasslovou. Bylo dárkem, že jsme mohly být zase spolu. Myslím, že si pan režisér vybral dobré herce, kteří spolu ladili osobnostně i tím, co mají rádi, jak se staví ke světu. Takže na natáčení vznikla intenzivní tvůrčí atmosféra. Je to samozřejmě hlavně tím, jak s námi pan režisér pracoval, napsal i scénář, takže věděl úplně všechno.

Jak důležité byly pro vás jako pro herečku vybrané lokace?

Hodně důležité. Lokace jsou pro herce podstatné, protože na natáčení tráví hodně času a když je to v krásném prostředí, pro mě třeba ideálně v přírodě, tak je to prostě taková, dalo by se říct, až dovolená. A seriál se odehrává výhradně na nádherných místech v přírodě, takže to bylo jako sen.

Bylo pro vás těžké jako pro maminku, hrát matku, která přijde o své dítě?

Naštěstí nevím, jaké to je. Je těžké si to představit, takže člověk čerpá z nějakých svých zážitků mírně podobných tomu, co se může odehrávat, když ho potká tahle asi pro rodiče nejhorší životní zkouška. Takže pro mě bylo nádherné setkání s kolegy, nádherné lokace, příjemná atmosféra, ale to, co jsem měla hrát, to bylo asi jedno z nejtěžších.

Jak těžké je se psychicky obrnit, když máte takovou těžkou nálož, jako je tahle role?

V divadle člověk může mít od role přece jen odstup, ale ve filmu ne, protože natáčení je o detailu, obličejí, o prožitku emocí. Takže jsem se do toho musela naplno pustit, což bylo extrémně náročné, a zároveň se potom snažit o nějakou duševní hygienu. Po ná-

ročných scénách jsem vždycky šla do přírody a říkala si, jak se mám krásně na světě. Myslím si, že o mě mimořádně hezky pečoval pan režisér, že jsem vlastně asi mockrát nezažila, aby po těžké scéně režisér přišel a ptal se, jestli jsem v pořádku, jestli to zvládnou zopakovat a tak dál. Takže to jsem brala jako takový mimořádný dárek od něj a vážím si toho.

Dovedete si představit život v uzavřené společnosti?

Myslím, že divadelní svět je vlastně takovou podobnou komunitou. A třeba když jste v angažmá, tak se tam také všichni znají a vidí si do kuchyně, tak jako na té malé vesnici, což může být přínosné a zároveň dost nebezpečné, až otravné.

Tomas Sean Pšenička

Radek

Když si vzpomenete na svou postavu Radka, jaký byste řekl, že je?

To je vždycky nejzákladnější otázka, protože to člověk nechce shrnout v jedné banální větě jako například: má rád zvířata. Ale protože tam pomáhá rodit zvířata, tak je má asi rád. Nějakým určitým způsobem je od rány a nějakým přirozeným způsobem je lídrem skupiny mladých, takže působí možná jako gauner. Ale samozřejmě to není takhle jednovrstvé. Řekl bych, že v sobě má obrovskou lásku k přírodě, k tomu místu a všemu tomu.

Jste taky lídr ve svém osobním životě?

Každá postava, kterou člověk hraje, je zčásti jím. Protože pořád jste to vy, jenom nějaké vaše vrstvy jsou zveličené a nějaké jsou potlačené.

Jak se vám pracovalo s Michalem Samírem?

Skvěle, protože je Sparťan.

Vy jste fanoušek Sparty?

Ano, ano. A on je taky Sparťan, takže jsme měli neprůstřelná témata.

Inspiroval jste se při natáčení jeho taktikou? Třeba pro vaše projekty?

To rozhodně. To mě na herectví baví nejvíc, koukat na režiséry, jak režírují krásné věci, abych mohl režírovat taky takhle dobře. To je v herectví prostě největší výhoda, že můžu koukat lidem pod ruce a pak si z toho poskládám sám, co si myslím, že by mi mohlo vyhovovat, nebo co vím, že třeba na mě fungovalo jako na herce. A rozhodně jsem si nějakých pár věcí uložil do své hlavy.

Naučil jste se při natáčení něco nového?

No tak byla tam snaha, abych jezdil na koni.

A jezdil?

Jezdil. Byl to takový rychlokurz. Nebylo na to moc času, ale, ale zkusil jsem to, byl jsem na tréninku, abych byl schopen přijít a odejít ze záběru, což se povedlo, takže to беру jako úspěch.

Kolikrát jste spadnul?

Ani jednou. Jsem rád, že jsem nespadnul.

Jak v seriálu vaše postava mluví?

Docela běžně. Jen trochu spisovněji. Musel jsem eliminovat na konci vět různá ej a podobně.

Máte za sebou docela širokou škálu jako rolí. Už víte, co hrajete nejraději? Jestli jsou to gauneři, nebo hodní hoši?

Nejdou mi moc na první dobrou veselé typy. Podle mě bych byl třeba nejhorší princ. Mám pocit, že vůbec nehraju intenzivní role. I když v seriálu někdy docela hulákám, ale jinak jsem všude takový tichý. Projevem myslím, ne tématy projektů. A já bych chtěl být projevem intenzivní. Chtěl bych řvát.

To se vám ještě nepodařilo nikde?

Ne, ne. Doufám, že v létě se mi to povede.

Při trénincích na StarDance?

No tam to bude rozhodně. Ale podle mě ne, že já bych řval, ale podle mě na mě bude řváno. Mou taneční partnerkou.

Jana Plodková

Lada

Co pro vás bylo důležité, když jste se rozhodla přijmout roli v seriálu Hec?

Nadchlo mě už to, když jsem se na castingu poprvé pracovně potkala s Majkem Samirem. Líbilo se mi, jak s námi pracoval. Bavil mě i scénář, i když jsem ho nejprve nečetla celý, jen kousek. Už to byla dost velká pozvánka do seriálu a předčilo to veškeré moje očekávání.

Točila jste s hodně režiséry, v čem je Michal Samir jiný?

Klame totiž tělem. Je to obrovský muž, který na první pohled vypadá velmi nepřístupně a najednou se ukáže, že je to velmi laskavý, hodný, vstřícný člověk, který naslouchá. Má velkou výhodu, vystudoval režii v Londýně, a jeho styl je založený na práci s hercem. Pro herce je obrovský zážitek někoho takového potkat, protože on dokáže neuvěřitelně a nečekaně směřovat postavu, kterou herec hraje. Zároveň si zachovává svůj režijní, režisérský klid. Točit s ním byl vážně zážitek.

V seriálu hrajete Ladu, která má tajemství. O tom mluvit nebudeme, ale o vaší postavě trochu můžeme...

Dost mě baví, že jsem do seriálu byla obsazena s Pétou Hřebíčkovou, protože tam se dost mluví o tom, jak jsme si podobné, ale to se nám děje i normálně jakoby v životě. Vážně? Třeba taxikáři si nás často pletou a ptají se nás na filmy té druhé. A to se také využilo v seriálu. U mé postavy Lady myslím není tajemstvím, že má dvě děti s manželem, který je bývalým partnerem postavy Petry, a zároveň, že jejich syn je lehce postižený, s čímž ona na vesnici bojovala už od jeho útlého věku a hodně se za něj bila. Což už nějakým způsobem vycizelovalo její charakter, je bojovná a nenechá si nic líbit. Zároveň se ukáže, že má svůj niterný svět, ale tím, že dostala dost velkou nálož, tak je vlastně připravená k boji neustále. Jako kvočna, co brání svoje kuřátka.

Dovedla byste si představit, že byste žila v takové uzavřené komunitě?

Základem společnosti je vždycky komunita, která funguje. Ale záleží na tom, jestli ta komunita dýchá i do stran, nebo je uzavřená sama v sobě. V tom já koexistovat neumím. Myslím si, že je rozdíl, když zůstáváte někde, kde to nějak žije. Pokud je to funkční, tak to může být skvělé, protože oproti velkému městu, kde těžko navážete sociální kontakty, tam mají velkou výhodu.

Co pro vás bylo nejtěžší na vnímání toho, co se v seriálu odehrává?

Nevím, jestli se dá říct nejtěžší, ale seriál má tíživou atmosféru. Přináší ob-

raz společnosti, která určitě někde je a takhle funguje. Není to úplný výmysl. Takže když jsem součástí něčeho takového, tak to, že to hraju, a samozřejmě si tam prožiju těžké chvíle, jako ta postava, v tu chvíli to může být těžké. Ale zpětně se na to nekoukám jako na něco, co by mě zraňovalo.

Jak dokážete roli ze sebe setřást?

Někdy to potřebuje čas. S Ladou jsem ještě nějakou dobu po skončení natáčení v mysli byla a ona se potom postupně sama odlupovala. Někdy to prostě je rychlé a někdy ne. Ale nejvíc pomáhá samozřejmě příroda.

Vasil Fridrich

Rudolf

Jaká byla vaše role Rudolfa?

Těžká a nádherná. Těch věcí, které má on sám k rozhodování, je spousta a jsou velice nesnadné. Jsou to životní rozhodnutí, která radši nechcete dělat. A víc bych už bych neprozrazoval. Natáčení bylo skvělé, jednak se podařilo Majkovi Samirovi a Monice Schwarcz postavit skvělý tým, a to jak herecký, tak ve štábu, takže bylo nesmírně příjemné tam trávit čas, jakkoliv to bylo náročné, pro některé velmi. Měl jsem skvělé spoluhráče, obzvláště Janu Plodkovou, která hraje moji manželku, a obě děti, Prokop a Klára, byly výtečné. Přestože jsou to mladí lidé a herci, tak jsou to výteční profíci, takže i s nimi byla velká radost dělat.

Režisérů už jste poznal hodně, čím byl pro vás Michal Samir jiný, že ho chválíte?

Je důsledný v tom, co chce a vyžaduje od nás, abychom tu představu naplnili. Nechá se zároveň inspirovat, takže není zaseklý v nějaké své ideji. Zároveň si myslím, že nějakým svým přístupem, osobnostním vybavením, vytváří poměrně klid na place, i když se třeba nestíhá. Nebo, což se teda moc nedělo, když je nějaký stres, tak on mu nepodléhá, naopak jde proti němu. Takže je to člověk, který spíš vytváří klid nebo nějakou pohodu, ale zároveň samozřejmě trvá na těch věcech, aby byly odevzdané ve špičkové kvalitě.

Polština, čeština, nářečí, trochu temná atmosféra neowesternu. Co k tomu řeknete?

Majk říkal, ať při hraní myslíme na to, že to má westernové prvky, že ten typ a způsob hraní by měl být podobný tomu, co je v tomto žánru. Ještě jsem neviděl seriál dokončený, ale záměr byl nesporně takový, aby taková věc s temnou, tíživou, hutnou atmosférou vznikla. A myslím,

že zvolený jazyk funguje, protože podporuje neobvyklost místa. Běžné figury mluví spisovnou češtinou, slýcháváme ji občas na Moravě, ale vlastně tam není žádný dialekt, konkrétně je to spisovná čeština. A pak jsou tam postavy, které mluví polsky nebo po šlonzácky, mají zkrátka velmi intenzivní nářečí. No, a tak myslím, že to vytváří dojem zvláštního prostoru, který úplně přesně nevíte, kde asi je.

Dostal jste se někdy do kontaktu s podobně uzavřenou skupinou lidí nebo osadou?

Myslím, že v té naší kotlině české, jak je všechno blízko, vlastně nic takového nemůže vzniknout. Pochopí to člověk na americkém středozápadě, kde jsou obrovské vzdálenosti, kde asi může nějaká vesnice či městečko fungovat samo o sobě, ale u nás, jak všude dojdete za 15-20 minut pěšky, taková vydělenost asi nemůže být. Ale zároveň Majk toužil a chtěl, aby ten pocit vydělenosti, byť jsme v takhle malé zemi, vznikl. Takže doufám, že to dobře dopadlo.

Prokop Zach

Tomáš Kota

Hrajete introvertního Tomáše. Sam introvert nejste, právě naopak. Je pro vás výzvou hrát úplně odlišného člověka?

Vlastně je to velmi příjemné. Pan režisér mi dal tu možnost, i když jsem za svůj zatím krátký herecký život hrál především extrovertní postavy, často zlé, hodně od podstaty. Tak mě vlastně moc bavilo, že jsem tuhle možnost dostal. Bylo to nahlédnutí do sebe sama a do své introvertní stránky, protože mám pocit, že každý extrovert má svoji skrytou introvertní schránku, ke které se postupně vrací, když je hodně sám. Takže to bylo spíš hodně o srdci, jelikož já jsem velký extrovert, ale mám samozřejmě svoje chvíle, které si zaslouží introvertnost. A z toho jsem vycházel. Bylo to pro mě velmi náročné, ale zároveň přínosné pro další život a fungování.

Vaše postava má také vadu chůze. Muselo být těžké na to nepřetržitě myslet, nebo jste si to časem automatizoval?

Na začátku bylo složité vymyslet to, aby to bylo uvěřitelné a následně na to myslet, než jsem si to zažil. Ale pak už od půlky, nebo možná i trochu dřív, to vlastně bylo automatické. Nasadil jsem si kostým a s ním vadu chůze a celou postavu. Naopak potom jsem měl problém, že jsem třeba kulhal i na veřejnosti.

Konzultoval jste vadu chůze s nějakým odborníkem?

Konzultoval jsem to s celým štábem. Pak jsem to řešil s jednou rehabilitáčkou a do toho jsem ve volných chvílích pořád kulhal. Takže když se mě pak někdo zeptal, co se mi stalo, už jsem věděl, že to je vlastně dobrý.

Jaké pro vás bylo natáčení seriálu?

Úplně výjimečné, výjimečná práce, kterou jsem nikdy nezažil. Velmi

psychicky náročná. Pan režisér byl schopný s námi klidně chodit třeba půl hodiny po chodbě a opakovat jednu větu dokola. To bylo ze začátku, kdy se snažil, aby každý věděl, jaký hraje charakter. Dal do toho všechno.

Dovedete si představit, že byste žil v odlehle oblasti?

Dovedu si to představit a často na to myslím. Z teoretického hlediska

by to bylo skvělé, ale z praktického myslím, že v mém věku vůbec. Moc bych chtěl mít klid. Ale to je vždycky v momentech, když je váš život hodně nabitý událostmi, prací a podobně. V ten moment chcete žít na odlehlých místech, týden, dva, tři, měsíc, možná dva, a pak už zase byste chtěl zpátky do víru města. Takže z praktického hlediska asi tolik ne, ale z teoretického strašně rád.

Petr Uhlík

Ibyn Svatov

Když si vzpomenete na natáčení, co vám naskočí jako první?

Asi Mike Samir, režisér, se kterým jsme si podle mě hodně sedli. Myslím, že celé natáčení bylo díky němu něčím specifické a moc mě ta spolupráce bavila. To se mi vybaví jako první.

Točíte hodně. V čem bylo tohle natáčení jiné?

Určitě i tématem, které mi je docela blízké. Pohraniční vesnice, u které není jasné, kde přesně leží a kde se mezi sebou vypořádávají různé národy a různá náboženství, nebo nějaká pohraniční spiritualita v lidech. To mi bylo velmi blízké. I kulisy – jednalo se o velké sudetské usedlosti, ve kterých jsme točili. Spolupráce s Mirkem byla pro mě nějakým způsobem uvolňující, bylo na něm vidět, že ví, co chce, a dokáže přepnout do stylu komunikace, který je mi blízký a který si na nic nehraje. A to je pro mě zásadní u jakékoli práce.

Vaše postava Ibyna Svatova je velmi specifická, což není poprvé ve vaší herecké kariéře. Máte na to nějaký klíč?

Kdybych měl, tak tady nejsem. Nemám. Je to neustálé hledání. Moc se těším, až seriál uvidím, jsem hodně zvědavý, jak to celkově dopadlo.

Říkáte, že vám je tematika Hecu nějakým způsobem blízká, dovedete si představit, že byste žil v nějaké podobné lokalitě?

Já takhle právě žiju. A je to super.

Utekl jste z velkoměsta?

Před lidmi, celkově. A před nějakou destruktivní energií, kterou ve městech a metropolích typu Praha cítím. Potřebuji být v neustálém kontaktu s přírodou, která je pro

mě čím dál tím víc zásadní. Teď bez jakéhokoli etno pohledu – myslím tím čistě i třeba jen to, jak člověk díky tomu, že je napojený na přírodu, vnímá zcela jinak i roční období. Celkově mimo město nějak líp zvládám žít se sebou samým. Takže je mi to velmi blízké, příjemné i otázka víry je mi vlastně poměrně blízká.

Bylo pro vás něco na natáčení náročné?

Jezdění na motorce bez řidičáku. Celkově to bylo drsné a člověk byl svým způsobem neustále na hraně. Vlastně to nikdy nebylo příjemné v tom smyslu, že by se člověk mohl těšit na to, že ho čeká nějaká uvolněná scéna. Prostě o pobytu na gauči to tam opravdu nebylo.

Darija Pavlovičová

Markéta Majewská

Vaše Markéta vyrůstá v uzavřené rodině. Jak byste ji charakterizovala?

Určitě je to velmi odvážný člověk. Nevím, jestli bych v její situaci měla koule na to udělat takový krok jako ona.

To už bychom moc prozrazovali. Ale chápu správně, že Markétu dokážete pochopit?

Ano, mám vůči ní hlubokou empatii, protože vím, že takové případy existují. Myslím, že si člověk v takové situaci, žijící například v podobné rodině, málokdy uvědomuje, že realita může být úplně jiná. Nebo že život může být úplně jiný než ten nenormální, který žije. I to je určitě jedno z témat, na které chce seriál upozornit. Je to tak. Mám z toho velkou radost. Michal Samir je úžasný.

I vaši kolegové mluví o režisérovi Michalu Samirovi v superlativech. Čím nadchl vás?

Měl moc hezkou vizi. Když mi na castingu začal vyprávět, jak si natáčení představuje, i to, že se bude jednat o jakoby westernový žánr, což je nevšední, normálně bych si řekla: „Ty jo, tak to nevím, jestli toho chci být součástí.“ Ale u Mikea jsem hned věděla, že to bude něco skoro až světového, žádná obvyklá klasika. Nemluvě o tom, že i jeho přístup k naší herecké práci byl moc příjemný.

Máte obecně ráda žánr krimi?

Dobrou kriminálku mám ráda, ale málokdy takovou vidím.

Jak jste se na svou postavu připravovala?

Nic jsem si dopředu nenastudovala. Spíš jsem to brala situačně v rámci obrazů, které jsme točili. Snažila jsem se přiblížit konkrétním situacím víc než celku jako takovému, tím pádem jsme s Mikem vždycky řešili to, co se odehrává v ten daný moment. Natáčení už je za námi, ale když si ho

teď připomínám, běhá mi ještě trochu mráz po zádech.

Musela jste mluvit polsky. Jak vám to šlo?

Polština pro mě nebyla úplně jednoduchá. Hned v prvním díle jsme zpívali modlitbu u stolu, což mě maličko zaskočilo – netušila jsem, že to bude v ten den, a tak jsem se text musela naučit na místě. Ale vlastně mi to šlo díky Bohu líp, než by se dalo čekat. Daleko těžší bylo

stále myslet na to, že musím mluvit spisovně, protože tam, kde se děj odehrává, se mluví mnohem spisovněji než v Praze.

Na co budete nejradši vzpomínat?

Natáčení jsem si opravdu moc užila! Asi to říká každý, ale je to opravdu tak. S klukama na place i se štábem byla sranda. A na tu písničku nikdy nezapomenou. Naučila jsem se ji během pěti minut a hrála mi pak v hlavě.

KONTAKT PRO MÉDIA

Michal Pleskot

+420 603 278 932

Michal.Pleskot@ceskatelevize.cz

Radek Konečný

+420 775 025 100

Radek.Konecny@ceskatelevize.cz

Karolína Pelikánová

+420 602 839 973

Karolina.Pelikanova@ceskatelevize.cz

Patrik Vacek

+420 602 361 585

Patrik.Vacek@ceskatelevize.cz

Mirka Srdínková

+420 603 853 364

Miroslava.Srdinkova@ceskatelevize.cz

Eliška Faltusová

+420 777 505 133

Eliska.Faltusova@ceskatelevize.cz

Fotografie a e-press ČT

www.ceskatelevize.cz

© Česká televize 2026